

Maximilian Steinbeis

Zakopat poklad

Vítejte. Prosím, zapamatujte si velmi dobře následující informace. To mi ušetří čas a vám peníze. Má rada stojí každou hodinu jednu troyskou unci zlata*. Tu byste přece nechtěli utrácet zbytečně dlouhou přípravou.

Rozhodli jste se, že to, čeho jste v životě dosáhli, před nastávající katastrofou bezpečně uložíte. Blahopřeji vám. Prokázali jste odvahu a rozhodnost. Obě tyto povahové vlastnosti vám budou při uskutečňování vašeho záměru velmi užitečné.

Co vám schází, jsou znalosti a zkušenost. Já disponuji obojím a nabízím vám, abyste z nich měli prospěch. To něco stojí. Ale nevyžaduje velkou fantazii si představit, jak draho vás může přijít při realizaci vašeho plánu každý chybný odhad a sebemenší neobratnost. Ve srovnání s tím jsem levný.

Co vás teď čeká: vyložím vám v obecné rovině, o co při zakopání pokladu jde. Vy pak budete schopni v hrubých rysech odhadnout, jaké obtíže máte před sebou, na co si musíte dát pozor a jaká rozhodnutí budete muset učinit.

Vyslechněte mě. V klidu se nad vším zamyslete. Pak si v kanceláři domluvte schůzku. O všem ostatním si promluvíme pak.

Prvním krokem je: proměnit své peníze ve zlato.

Užijte si tohoto kroku. Proměnit všechno, co člověk má, ve zlato, je velké dobrodružství. Vychutnejte si tu chvíli, kdy vstoupíte do bankovní pobočky, s klidem se usmějete do bezpečnostní kamery a přátelsky se tvářícímu poradci řeknete přímo do očí, že chcete skoncovat s podvodem, kterého se na vás on a ústav, který ho zaměstnává, neustále dopouští, že si přejete zrušit všechna svá konta a bankovní schránky, prodat cenné papíry a zlikvidovat podíly u fondů, a to ihned.

Zdůrazňuji: všechna. Všechno, co máte.

Zmocní se vás pokušení přistoupit na kompromis. Pomyslíte si: co když se to všechno vyvine jinak? Bude vás lákat pokusit se o diverzifikaci. Rozptýlit riziko. Nevkládat všechna vejce do jednoho koše.

Nepřipadají vám tyhle věty známé?

Přesně to vám přece vždycky radil váš bankovní poradce, je to tak? Mám pravdu?

Odolejte!

Pokušení je velké, já vím. Ale musíte se mu ubránit.

Pomyslete na okamžik, kdy stát rozbije okovy svých dluhů, utrhne se ze řetězu a začne ukájet svůj mocný, po léta rostoucí hlad po moci. Pomyslete na chvíli, kdy se z vašich peněz stane to, čím v podstatě vždycky byly: hromadou barevně potištěných papírů.

Dejte na má slova: zaplatit budou muset všichni, kteří své majetky včas nepřevedli z dosahu státu.

A to lze pouze jediným způsobem: zlato, a do země s ním.

Ach, nepodceňuji sladkost jedu, který vám bude milý poradce odkapávat na jazyk. Je dobře vyškolený. Bude se chránit klást vám otevřeně odpor.

Samozřejmě, řekne vám. Dobrý nápad, zlato v těchhle dnech, řekne.

Pomůže vám, bude vám k službám. Svým způsobem to s vámi myslí i vážně.

Můžeme vám nabídnout indexní certifikát, řekne, nebo certifikát fondu surovin. Nebo proč ne rovnou akcie dolů? Nebo má-li to být fyzicky zlato, uložte si je alespoň tady do téhle bezpečnostní schránky, do našeho trezoru. Ušetřete si námahu s tím, kde ho uschovat. Vyhněte se riziku. Vidíte přece, jak bezpečně, vidíte, jak chladně se masivní pancéřování leskne, vidíte, jak strnule bliká laserové oko naší bezpečnostní elektroniky, slyšíte, jak na palec silné čepy z ušlechtilé oceli téměř bezhlučně zapadají do zámků a otevřít je lze pouze s pomocí 15místného tajného kódu, k jehož rozluštění by i nejvýkonnější počítač potřeboval tisíc let?

Poslyšte: v den konečného zúčtování bude chtít stát od bank vědět, kdo všechno má u nich bezpečnostní schránky. A u vašich domovních dveří zazvoní úředníci v doprovodu ozbrojených mužů, doprovodí vás k vaší schránce a s vážnou tváří vás vyzvou, abyste ji otevřeli. Nebude-li se chtít podřídit, budou oprávněni použít násilí. A vaše zlato si jednoduše odnesou.

Takže: zacpěte si uši. Neusmívejte se. Neodpovídejte na žádné otázky. Neříkejte nic, kromě toho, o co vám jde: že chcete to a to, a sice ihned.

Váš milý poradce, který k vám byl přece doposud vždycky velmi vstřícný, se s tím už nějak vyrovná. Bude tam jen možná stát trochu nerozhodně a dívat se na vás smutným a hnědým očima.

Tohle jsou poslední vteřiny vaší existence jako jeho klient. Právě se s vámi loučí. Za chvíli zmizí, odebere se zpátky do filiálních prostor, které jsou co do prodejního klimatu optimalizovány a udržovány v uklidňujících pastelových tónech a kde na něho už trpělivě čekají zástupy lidí, aby jim poradil.

Nabídne vám ruku. Nepřijímejte ji.

Nechte si svůj majetek vyplatit v 500 € bankovkách.

Některé banky samy prodávají zlato. Objednají je pro vás. Jak praktické, pomyslíte si možná. Tak se vyhnete zbytečným opletačkám, dostanete je hezky zabalené a bezplatně až do domu.

Opakuji: nesmíte od banky nic přijmout. Pokud tohle nepřijmete za své, nemá naše spolupráce smysl. Pak bych dál přednost tomu využít svého přesně vymezeného času jinde. To myslím vážně.

V Německu existuje zákon, podle nějž každý větší nákup zlata podléhá registraci. Umíte si představit, proč asi.

Bude-li váš poklad sice bezpečně ležet v zemi, vy ale budete sedět ve vězení, nebudete z toho mít žádný užitek.

Naštěstí existují prodejny, úplně normální obchody. Prodávají vzácné kovy. Mince, antické předměty pro sběratele, ale i emise nových ražeb. Můžete do nich vejít a nemusíte ani pozdravit. Mlčky vysázíte na pult hotovost a ukážete jen na to, co si přejete. Nemusíte ani otevřít ústa. O tom, zač jste své peníze utratili, se nikdo nic nedozví, podobně jako kdybyste si za ně koupili vejce, benzín nebo nový baloňák.

To se dokonce smí. Je to legální. Ovšem existuje tu horní hranice 15 000 €. U větších nákupů musí prodavač obchod ohlásit.

Překonat tuto obtíž je především časový problém. Musíte své peníze rozmělnit do částek ve výši 14 999 € a proměnit je pak v různých obchodech za zlato, jednu po druhé, dnes v Hamburku, zítra další v Berlíně, pozítří v Mnichově. My známe spolehlivé prodejce. Sestavíme vám plán cesty. Odvezeme vás a vaše peníze přímo z banky v pancéřované dodávce. Projedeme s vámi celou republiku, od jednoho obchodu se vzácnými kovy k druhému. Podle velikosti svého majetku si na to vyčleňte čas od dvou do tří týdnů.

Máte teď celou cestu za sebou. Poznali jste Německo, možná důkladněji, než jste si sami přáli. Po mnoha nekonečných hodinách na dálnici jste se spřátelili s Frankem i Thorstenem, oběma řidiči, kteří jsou vycvičeni pro boj zblízka, mají zbrojní pas a provázeli vás a chránili po celou dobu cesty. Nakonec, když jste si zvykli na jejich fyzický vzhled, se ukázali přece jen být dobrými společníky na cestách.

Vykoupali jste se a pořádně se prospali. Posilnili jste se u snídaňového bufetu.

Potom jste se vrátili do hotelového pokoje a sportovní tašku, kterou Frank a Thorsten nespustili po celou cestu z očí, jste hodili na postel, rozeplnuli zip a vyjmuli její obsah.

Teď se na chvíli zarazíte.

Před vámi leží to, co vám patří. Všechno, co vlastníte, v podobě kompaktního kvádrů složeného z překvapivě malých, plochých destiček matně žluté barvy.

Jste zklamáni? Mysleli jste, že toho bude víc?

Nesmysl. Zapomněli jste, že máte co dělat se zlatem. Zdvihněte jeden z prutů. No nebojte se, zkuste to. Patří přece vám.

Bude vám připadat nezvykle těžký. Zlato váží víc než dvakrát tolik co železo. Zlato je těžké, čili: nepotřebuje mnoho místa. To je jedna z jeho velkých výhod. Jakousi nouzovou zásobu může člověk dokonce nosit s sebou doslova v dutině zubu. Pokud má sklony k trestuhodné lehkomyšlnosti, může si pod uvolněné prkno podlahy schovat i malé jmění.

Ale to ještě není všechno. Skutečným zázrakem je naprostá nezničitelnost tohoto kovu. Přechká všechno, jakoukoli sebenepředstavitelnější, strašlivou pozemskou katastrofu. Stále zůstane tím, čím je. Jiné kovy se slučují například s životodárným kyslíkem, který však dokáže rozložit hmotu, potahují se drolivou, tlející rzí, prokvétají strupovitou solí, rozpouštějí se ve vlhku, špiní se v hlíně, rozplývají se a rozpadají, ale zlato ne. Tam, kde je zakopete, jím bude i za deset, sto nebo tisíc let, bude se třeptit touhle jedinečnou žlutou barvou, která jako by mu byla dána na znamení jeho zázračnosti, stejně věčně jako prvního dne, za deset nebo

sto tisíc let, tvarováno možná a hněteno posuvy země, v níž spočívá, ale nezměněno, nepokaženo, jako by nebylo součástí času ani světa.

Za předpokladu, že je nikdo nevykope.

První krok máte za sebou. Teď následuje druhý: potřebujete vhodné místo.

Důležité je, aby patřilo vám. Pokud ještě nemáte žádný pozemek, kupte si ho. Kupte si nějakou zemědělskou nebo lesní půdu, ne menší než jeden hektar, optimálně deset. To mnoho nestojí, a nechcete se pak přece kvůli nárokům majitele pozemku zbytečně rozčilovat.

Jinak – což vás možná překvapí – je dost jedno, jak ta parcela vypadá. Bažinám a písčinám byste se snad měli raději vyhnout, ale jinak je každé místo stejně dobré. Nehraje vůbec žádnou roli, jestli je jílovité, štěrkové, pokryté orníci, jestli je vlhké, vyschlé, holé nebo hustě porostlé.

Důležité je něco úplně jiného: aby ho bylo možné snadno najít.

V knihách to vypadá vždy strašně jednoduše: nějaké opuštěné místo v lese, výrazný strom, hrot stínu nejdelší větve přesně v poledne. Ale to jsou dětské povídky.

Během dvou let může každá mýtina zarůst, větev odumřít, strom může být vyrván z kořenů a místo, na kterém je poklad zakopán, změněno k nepoznání, bez jakéhokoli klíče, v podstatě už to nemusí být místo, ale pouhá kapka vody v moři, vydechnutí ve větru, prostě nic, a poklad je všude a tedy nikde, zmizí, rozpustí se a už ho není.

To se rozhodně nesmí stát. Jinak ten poklad vůbec nemusíme zakopávat.

Dilema je to pokaždé stejné: na jedné straně musí být úkryt takový, aby ho nebylo možné najít, jinak to není bezpečné. Na druhé straně je třeba, aby ho bylo možné najít, jinak je po pokladu.

K překonání tohoto dilematu si potřebujeme zvolit čtyři parametry: označení, značku, kód a klíč.

Místo samotné nesmí být samozřejmě v žádném případě nějak markantní. To by znamenalo, že jeho výjimečnost a zvláštnost je každému nápadná. Jen blázen by v dobách, kdy si každý taxikář zakopává svých dvacet uncí zlata, svěřil poklad nějakému takovému místu. Víme o lidech, kteří detektorem vzácných kovů jednoduše proklepávají každičké jen trochu nápadné místo. A nežijí si špatně.

Ne, na tom místě si musíte sami vybrat, čím se vyznačuje. Jeho zvláštnost mu musíte nejprve přisoudit. Musíte si najít v krajině to, co je pro ni charakteristické, a tomu přiřadit hodnotu značek, které pak budou pro vás ve svém souhrnu jakýmsi osobním označením.

Tyto charakteristické rysy by měly být trvalé: strom je lepší než sloup. Kámen je lepší než strom. Vyvýšenina je lepší než kámen.

Čím víc takových značek, tím větší je riziko, že jedna z nich zvětrá, zchátrá, zmizí, a s ní zanikne i její vlastnost jakožto značky. S pomocí tří značek můžete každé místo na centimetr přesně označit. Volte si tedy ne méně než tři značky, ale ne víc.

Využijte přitom trigonometrie. Zákonitosti vztahů úhlu a délky jsou věčné. Využijte jich.

A nechte být GPS na pokoji. Chcete být přece schopni najít svůj poklad, i když už satelity dávno nebudou vysílat signály.

Číselnou kombinaci musíte přirozeně zakódovat. Kód může a musí být složitý. Nemusíte si ho pamatovat. Stejně si ho musíte napsat či si ho někde uložit. Využívejte tedy v co nejvyšším měřítku kouzelného umění kryptografie. Při výběru pomůcek se však omezte na ty, které jsou analogové. Nejméně ze všeho, co budete v nastávající době, v okamžiku kolapse potřebovat, je závislost na softwaru a výpočetní kapacitě.

Tím jsme dospěli ke čtvrtému parametru úspěšného zakopání pokladu, ke klíči.

Zapomeňte na všechno, co podle vás víte o mapách pokladů. Držte se Edgara Allana Poea, který sice napsal mnoho nesmyslů, ale zanechal nám jednu opravdovou radu, kterou bychom si měli vzít k srdci: to co je všem na očích, je ukryto nejlépe.

Já vám samozřejmě neradím, abyste klíč nechávali jednoduše ležet v krabičce na krbové římse. To by byl vrchol lehkovážnosti a namyšlenosti. Nemusíte přece dělat na rozdíl od Poeova detektivního hrdiny na nikoho dojem.

Jde o to, že klíč jako takový by už neměl potřebovat žádný další úkryt. Měly by ho představovat veřejně snadno přístupné věci. Pohlédněte z okna: pouliční síť je důl, z něž lze vyzvednout nepřeberné množství materiálu k získání klíče. Cesta z A do B. Názvy ulic. Úhel křižovatky. Vzdálenost jednotlivých úseků v metrech. A přitom je taková síť trvalá: dokonce i v Hirošimě se do určité míry zachovala.

Stejně tak dobře se hodí i klasická díla literatury a hudby. Kombinujte. Pokud se klíč skládá z vícera klíčů, které uzamknou poklad, pouze použijí-li se společně, zvýší se jeho účinek několikanásobně.

Vidíte: tady je prostor pro vaše osobní záliby. Vaše oblíbená báseň. Šlágr vašeho mládí. Cesta do školy, adresa vaší první lásky. Budte klidně sentimentální. Tady můžete. Čím intimnější budete, tím lépe: vaše vzpomínky a pocity nejsou pro nikoho snadno přístupné a jsou u vás dobře uschované. A člověk si je snadno zapamatuje.

Tyto čtyři parametry označení, značku, kód a klíč si musíte stanovit sami. To za vás nikdo neudělá. Kdybych to udělal já, věděl bych, kde je váš poklad uložen. A to nechcete ani vy, ani já.

Dosavadní požadavky měly spíš intelektuální povahu. Ty, které vás teď čekají, vyžadují jiné schopnosti.

Člověk nemůže sám vykopat jámu, která by byla dostatečně hluboká, aby se do ní vešel poklad. Budete tedy potřebovat dalšího muže – ne víc než jednoho, ale toho potřebujete nutně. Může to být váš syn nebo vnuk, máte-li nějakého, kterému bezvýhradně věříte a který je na tom psychicky i fyzicky tak dobře, aby mohl vykonat tak těžkou práci. Může to být i vaše dcera nebo vnučka, za stejných podmínek. Sourozenci: nikdy. Ani vaše žena. To nedělá dobrotu.

Pokud nemáte žádné vhodné dospělé potomky, potřebujete pomocníka. A s ním je spojen problém, s nímž se budete muset vypořádat.

Nemyslím tím nutnost někoho takového najít. To za vás můžeme udělat my. Existuje dost silných mladých mužů, kteří vám budou za takovou práci vděční; v tom není potíž. Problém je jinde. K tomu se ještě vrátím.

Nářadí dostanete od nás: rýč, krumpáč, kbelík, provazy a – to nejdůležitější – dvě nůše, jednu pro vás a jednu pro pomocníka, vhodné pro dopravu maximálně 650 trojských uncí zlata. Vynásobeno dvěma to postačí pro většinu majetků. A víc by člověk stejně neměl na jednom místě zakopávat.

650 trojských uncí je víc než 20 kilogramů. To pořádně zatíží každý ruksak. Měli byste být s to ho unést na vzdálenost dva až tři kilometry, aniž byste se příliš unavili. Pokud je to nutné, natrénujte si to.

Až dorazíte na místo úkrytu, čeká vás ještě největší námaha. Musíte vykopat jámu hlubokou nejméně dva a půl metru.

Existují zkušenosti a k sentimentalitě nijak tíhnoucí ukrývači pokladů, kteří se tvrdošijně drží teorie, že čas vynese na světlo každý sebelépe zakopaný poklad, že ho natrvalo v zemi nestrpí. Že zlato v marastu a bahně, cosi zvláštního v prachobyčejné zemi, jako nic zamaskované něco je proti přírodě a že je dřív nebo později vyplaví déšť, ze země i s kořeny stromu, pod nímž je skryté, vytrhá bouřka, rozpůlí a na povrch uprostřed černé hroudy vyvrhne pluh. Že tam pak bude ležet a třpytit se na denním světle, jasné a žluté, nezměněné a jako nové, nabízející se každému, kdo půjde náhodou kolem a bude mít oči v pravý čas otevřené.

Může to být pověra. Já se zdržím jakéhokoli úsudku.

Důležité je rozhodně jedno: dva a půl metru.

Dnes existují velmi výkonné detektory kovů a technický vývoj neustále postupuje.

Dva a půl metru. Klidně i víc, rozhodně ne méně.

Jámu o hloubce dva a půl metru kopou dva silní dospělí muži přibližně deset hodin. Vezměte to při svém časovém rozvrhu v úvahu. Nesmíte ztratit ani minutu, chcete-li mít jámu za ranního svítání zase zaházenou.

Ve svých nůších najdete vysoce koncentrovanou posilující výživu a nápoje. Udělejte si každé dvě hodiny čtvrt hodinovou přestávku. Nebudete mít žádný užitek z toho, když budete vy i váš pomocník unavení a hladoví a budete pracovat pomaleji.

Teď přijde něco velmi důležitého: svého pomocníka nechte pracovat dole v jámě. Stojí na jejím dně a plní kbelík hlínou. Vy stojíte nahoře a vytahujete vykopanou zem nahoru.

Mluvte s ním co nejméně. Zpravidla ani nebude umět německy. Ale na tom nesejde: vyhýbejte se kontaktu očima. Zůstaňte zdrženliví. Zavřete oči a uši před jeho povzdechy, jeho potem, jeho hrdelními zvuky vyhledávajícími kontakt. Nepouštějte se spolu s ním do svých balíčků s posilujícím jídlem a rozhodně se s ním proboha o ně nedělte.

To, co vás čeká, je už samo o sobě dost těžké.

Vykonává-li člověk společně s někým deset hodin těžkou fyzickou práci, je obtížné nenavázat s ním žádný kontakt. On je dole a kope, vy vytahujete. Zanedlouho vklouznete do určitého pracovního rytmu. Jeho pohyby jsou sladěné s vašimi. Kope, zatímco vy vytahujete, pak hází a vy čekáte, až kbelík naplní, vy ho vytahujete a on se mezitím chopí krumpáče – po jedné dvou hodinách se tak sehraje, že v té souhře najdete cosi opojného, jeden pohyb doplňuje druhý jako při tanci, zakusujete se do země jako nějaké čtyřramenné zvíře do hloubky dva a půl metru, dokonce ve tmě současně oddechujete, svaly vám ochabují stejnou teplotou, prokrvenou bolestí, on tam dole, vy nahoře.

Když skončíte, musíte ho zabít.

Neexistuje žádný způsob, jak si to ulehčit. Pro většinu lidí je to jednoznačně nejobtížnější část celé operace.

A musíte to udělat sami. Můžeme vás na to připravit, jak to jen bude možné. Ale nakonec se musíte rozhodnout, zdvihnout rýč, rozmáchnout se ocelovou čepelí a ve chvíli, když on sype lopatu plnou hlíny do kbelíku a uvolní svaly na šíji, ho udeřit na jedno přesné místo v zátylku.

Budeme to cvičit. Ta rána musí sedět.

Pokud zaváháte, možná nevědomky, protože se polekáte sami sebe a toho, co provádíte, protože vám ten muž dole pronikne do vědomí, jeho pach, jeho potrhané tričko, jeho sevřené rty, jeho teplé, spařené tělo tam dole, pokud rýč v letu zbrzdíte, tak ho možná jen zraníte. A pak bude všechno mnohem těžší.

Dobře provedený úder muže naráz usmrtí, jako když vypnete žárovku. Zhrouť se a je po něm. Vám už pak zbývá jen spustit do jámy poklad a zasypat ji. Počítejte s tím, že vám to zabere asi tak půldruhé hodiny.

Pak stojíte před zasypanou jámou. Pokud všechno proběhlo podle plánu, začíná se právě rozednívat, od východu se blíží nový den.

Zjistíte, že se vás zmocňuje zvláštní euforie. Ranní rozbřesk ve vás vyvolá nejpodivuhodnější věci. Budete se cítit tak svobodně a lehce jako ještě nikdy v životě. Vyskočte do výšky! Radujte se! Strhejte si šaty z těla! Nikdo vás neuvidí, jste široko daleko sami. Nechte svým citům volný průchod!

Nezapomínejte ale, že máte ještě před sebou zpáteční cestu k autu. Také náradí teď musíte odnést sám. Udělejte to, dokud vás ještě pohání euforie.

Až přijдете k vozu, v žádném případě hned neodjíždějte. Ve svém okamžitém stavu jste sobě i jiným nebezpečný. Sklopte si sedadlo a vyspěte se.

Budete spát hluboce a beze snů, jako už dlouho, dlouho ne. Co vás v těch nespočetných předešlých nocích udržovalo v bdělém stavu, co vás nutilo se převracet a nedopřávalo vám klidu, teď leží bezpečně a hluboko pod dvěma a půl metry šterku, hlíny a bahna.

Probudíte se po osmi, deseti hodinách, možná se už mezitím zase setmí. Vaše údy budou ztuhlé a budou vás bolet. Uvnitř lebky budete mít pocit, jako když vám po ní někdo dupal.

Odjed'te. Dr'zte v'uz ve spr'avn'ém sm'ěru. Zařad'te se do provozu, vnořte se zase do světa. Zrychlete. Uchopte volant oběma rukama. Nespoušt'ějte oči ze silnice. Dýchejte zhluboka a pravideln'ě.

Jste svobodní.

* **troyká unce** je základní váhová jednotka na národních a mezinárodních trzích stříbra, zlata, platiny a dalších drahých kovů. Název pochází z francouzského města Troyes, kde se v ní poprvé obchodovalo již v období středověku. 1 troyká unce = 31,1 gramů, současná hodnota zlata je přibližně 1300 Kč za gram.